Autor románu *Rej nočních můr*

Bacha na toho,
kdo zdrhnul...

J. H. MARKERT

SLADKÉ SNY

přeložila Jana Zatloukalová

ZTRACENÝ PŘÍBĚH

Copyright © 2024 by Meg Shaffer

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Lenka Faltejsková, 2026
Cover © Holly Ovenden, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7190-5 (pdf)

MEG SHAFFER

ZTRACENÝ PŘÍBĚH

přeložila Lenka Faltejsková

KONTRAST

Mé sestře
a každému, kdo hledá své Shanandoah…

SHANANDOAH
ZÁMECKÉ HORY
VŘESOVÉ LESY
JESKYNĚ ČERNÉHO VLKA
VRCH BOUŘE
PŮLMĚSÍČNÍ VRCH
VESNICE SIVÝ OREL
SAD JABLEČNÉ BABKY
TEMNÉ ÚDOLÍ
PALÁC MĚSÍČNÍHO KAMENE
MĚSTO DUCHŮ
VESNICE OSPALÝ POTOK
VESNICE MEDVĚDÍN
ANDĚLSKÁ OKNA
LES NÁDHERNÉHO JARA
ĎÁBLŮV STOLEC
VESNICE HAVRANÍ ÚTES
ŠTRŮDLOVÝ VRCH
MODROKAMENNÁ ŘEKA
MALOVANÉ MOŘE
S
Z
V
J

Jednou budeš dost stará na to, abys začala pohádky číst znova.

- C. S. Lewis

PROLOG

PATNÁCT LET PŘED ZAČÁTKEM NAŠEHO PŘÍBĚHU

Kdysi se v Západní Virginii ztratili dva chlapci.

Zmizeli v květnu, během školního výletu do státního parku Červená vrána u příležitosti konce školního roku.

Zůstávali nezvěstní tak dlouho, že už je lidé přestali považovat za „pohřešované“, což naznačovalo dočasný stav, a začali o nich mluvit jako o „ztracených“. Pohřešované děti hledáte. Pro ty ztracené truchlíte.

V listopadu téhož roku už byly plakáty s jejich obličeji, umístěné pod ochranným plexisklem na vývěsce u vstupu do státního parku, úplně vybledlé. Maggie s Tomem si jich všimli, jen protože si šli prohlédnout turistickou stezku na mapě. Uvědomili si, že na ty dva dávno zapomněli. Tak to totiž chodí – na začátku jste pohřešovaní, pak ztracení.

A nakonec zapomenutí.

Maggie se ale o ten případ moc nezajímala ani v době, kdy byl ještě čerstvý. Když toho listopadového rána stála u informační tabule, zatímco Tom si zavazoval boty pevněji, vůbec poprvé si fotografie těch dvou pořádně prohlédla. Blonďák, který zdánlivě nebyl schopen úsměvu, a zrzek se samolibým úšklebkem. Zřejmě třídní šašek a jeho tichý poskok, usoudila.

Ralph Stanley Howell, nar. 15. 6. 1992, výška 162 cm, váha 59 kg. Běloch, blond vlasy, modré oči.

Jeremy Andrew Cox, nar. 28. 5. 1992, výška 180 cm, váha 65 kg. Běloch, zrzavé vlasy, hnědé oči.

„Takže je nenašli?“ ozval se Tom.

„Ne. A už asi ani nenajdou.“ Maggie byla zdravotní sestra, a protože mnohokrát viděla to nejhorší, dovedla s tím počítat. Jestli se ti kluci ztratili v lese Červená vrána, pravděpodobně umřeli hned první nebo druhou noc. A kdyby se neztratili, kdyby je někdo unesl, jak zněla jedna teorie… umřít si nejspíš přáli. Nahlas to ovšem neřekla. Měli s Tomem teprve čtvrté rande, nechtěla kazit náladu.

Vzali se za ruce a vyrazili po značené stezce se zastávkou na scénické vyhlídce. Před nimi i pod nimi se rozprostíraly tiché lesy ve své podzimní nádheře, nekonečné vlny stromů v lesním oceánu, v němž se ti dva kluci nejspíš utopili.

Než vyhlídku opustili, Tom pořídil pár snímků digitálním fotoaparátem. To bylo naposledy, co svůj fotoaparát držel v ruce. Později mu ho zabaví policie a víckrát se s ním neshledá.

O dvě hodiny a hektolitry potu později se dostali ke Goblinovu vodopádu ve strži ukryté hluboko v lesích, kde vzduch vždycky voněl mechem a studeným deštěm a skalnaté útvary připomínaly malé mužíčky s podivně pokřivenými rysy. Maggie vylezla k jednomu z goblinů, dřepla si a zašklebila se, aby ji Tom vyfotil.

„Paráda,“ zasmál se.

„Tvářila jsem se dost ohavně?“ zeptala se, když se zvedla.

„Vyloženě odporně.“

Když jí pomáhal slézt, uvolnilo se ze svahu několik kamenů a s plesknutím dopadlo do vody za nimi. Maggie sebou trhla.

„Kruci,“ ulevil si Tom a chytil ji pro jistotu pevněji. „Dobrý?“

„Jo, dobrý. Můžu se podívat na ty fotky?“

Podal jí fotoaparát a ona začala procházet snímky. První zabíral zblízka ji a kamenného goblina. Druhý představoval širší záběr na vodopád. Ten třetí…

Maggie znepokojeně mhouřila oči na displej.

„Co je?“ chtěl vědět Tom.

Ukázala mu obrázek, který zachycoval vodopád za ní, zhruba třímetrovou skálu, u které stála, a ještě něco…

Stín nějakého člověka.

Znovu se rozhlédli, ale nezachytili nic zvláštního. Vodopád ležel mimo značenou stezku, přesto se o něm všeobecně vědělo a turisté sem chodili v jednom kuse. Nejspíš další takový, nic víc.

Nicméně když Tom navrhl, že by měli vyrazit nazpátek, Maggie ochotně souhlasila. Oblékla si odloženou bundu, nasadila batoh. Pak se shýbla pro lahev s vodou a přesně v tu chvíli je uviděla scházet ze svahu.

Okamžitě se napřímila a zůstala jako opařená. Natáhla ruku, aby Toma varovala, že se nemá hýbat.

„Co se děje?“ šeptl. Ukázala před sebe.

„To jsou oni,“ vydechla tiše.

A skutečně, byli to ti dva ztracení kluci.

Jeden stál víceméně vzpřímeně a svého druha měl přehozeného přes ramena v hasičském úchopu. Neměli trička, jen kalhoty dobře o deset centimetrů kratší, než by potřebovali, byli bosí, bez bot a bez ponožek. V lese a v listopadu?

Ten stojící zápolil s kamarádovou tíhou a do obličeje mu spadaly zpocené zrzavé vlasy. Chlapec, jehož nesl na zádech, měl vlasy dlouhé a blond.

Tom chtěl vyrazit k nim, ale Maggie ho popadla za paži a zastavila ho. Proč? Sama nevěděla. Nějaký instinkt. Strach. Zvláštní pocit, že vstoupili do příběhu, do kterého nepatří…

Ten zrzavý na ni upřel oči. Vážné oči, starší než odpovídalo jeho věku. Opatrně pokračoval v sestupu úzkou pěšinou vyšlapanou zvěří, načež prošel přímo kolem nich, jako by tam vůbec nebyli, a donesl kamaráda ke břehu potoka u vodopádu. Klekl si na jedno koleno a jemně chlapce položil na měkkou půdu, na jediný plácek, kam dopadalo slunce.

Tom otevřel ústa, Maggie však zavrtěla hlavou. Ten zrzavý působil nastraženě jako divoké zvíře. Jediné slovo, a mohl by vystřelit jako srna, uletět jako orel, zmizet jako duch.

Druhý chlapec měl otevřené oči, byl však zjevně dezorientovaný a malátný. Že by nějaký úraz hlavy?

Stáli jen pár metrů od té dvojice a ostražitě ji pozorovali.

„Máš na mobilu signál?“ zeptala se šeptem Maggie.

Tom zkusmo otevřel svoje véčko, načež zavrtěl hlavou, že ne.

Blonďák na zemi zasténal. Tom už to nevydržel a než mu v tom Maggie mohla zabránit, rozběhl se k nim. Klekl si na zem a napřáhl ruku k ležícímu chlapci.

Seběhlo se to v jediném okamžiku, jako když bleskově zaútočí kobra. Zrzek vymrštil paži a popadl Toma za zápěstí.

Tom ztuhl. Maggie vyjekla. Srdce jí bušilo v prsou tak prudce, že se jí dělalo na omdlení. Rozběhla se k nim.

„Jeremy,“ pronesla nahlas ve snaze upoutat pozornost.

Protože to skutečně byl Jeremy Cox, člověk, jehož jméno ani tvář víckrát nezapomene. A jestli je tohle Jeremy, usoudila, ten druhý musí být Ralph Howell.

Jeremy k ní zvedl oči.

„Jen klid, Jeremy,“ pronesla. „Jsem zdravotní sestra.“

On však i nadále pevně svíral Tomovo zápěstí.

„Ty,“ pronesl příkře jako generál se čtyřmi hvězdami. „Ne on.“

Přikývla a Jeremy Toma pustil.

„Utíkej pro pomoc,“ řekla Tomovi. „Hned. Dělej!“

Neprotestoval. Zřejmě se mu ulevilo, že může uniknout před situací, která od něj vyžadovala víc, než mohl dát.

Maggie nosila ze zvyku v batohu malou lékárničku, baterku a stetoskop. Vytáhla je, zkontrolovala Ralphovi zorničky, dech, srdeční tep a tělesnou teplotu. Všechno v pořádku, funkce silné.

„Pomoz mi ho přetočit,“ požádala. Překulili Ralpha na bok, aby mu mohla prohlédnout záda. Na kůži se mu nalepily

mokré listy. Když je Maggie jeden po druhém obezřetně odloupla, naskytl se jí pohled na dlouhé tenké jizvy. Hluboké šrámy od drápů nějakého zvířete? Nebo od ostnatého drátu?

Na dotek se potvrdilo, že jsou staršího data, rány dávno zahojené. Opatrně chlapce převrátila zpátky na záda.

„Kde jste byli?“ zeptala se Jeremyho.

Ten se zadíval na kamaráda na zemi, pak na ni a jeho jednoslovná odpověď vyzněla tak strašidelně, že se radši na nic dalšího neptala.

„Daleko.“

A náhle se Jeremy, do té chvíle přízračně klidný, tiše rozplakal. Úlevou? Štěstím? Ne, tím to nebylo. Vždyť je oba právě našli, tak proč vzlyká, jako by přišel o něco nesnesitelně vzácného?

Vzápětí dorazili na místo záchranáři a vystrčili Maggie z příběhu.

Stála stranou a sledovala, jak dělají svou práci. Jeremy mezitím přestal plakat, odmítl nosítka a les opouštěl po svých, Ralphovi po boku. Maggie s Tomem šli tiše za nimi jako poslední členové náboženského procesí.

Než došli na parkoviště, dorazila už celá kavalerie, tucet policejních vozů, tucet hasičských vozů, čtyři sanitky pro dva chlapce. Všichni chtěli být u toho.

Maggie a Tom tiše pozorovali, jak záchranáři nakládají Ralpha Howella do sanitky a Jeremy nastupuje za ním.

„Málem mi ulomil ruku,“ poznamenal Tom. „Jak může mít kluk, co se půl roku toulal po lese, takovou sílu?“ Zamnul si ruku a zadíval se podezíravě na Jeremyho. Dalo by se předpokládat, že bude vyhublý na kost, místo toho vypadali on i Ralph dobře živení a ve skvělé kondici. Už nebyli ti chlapci z fotografií na vývěsce, stali se z nich mladí mužové.

Maggie na to odpovědět neuměla. Ze všeho jí šla hlava kolem, stále vstřebávala ty poslední okamžiky, kdy s chlapci v lese osaměla. Než dorazili záchranáři spolu se strážci parku, mlčky naslouchala, jak Jeremy na Ralpha tiše mluví

jazykem, který v životě neslyšela a ani neuslyší. Jeho slova připomínala šelestění suchého listí a ševelení vánku v podzimním lese. A ať už říkal cokoli, nepochybovala, že kdyby jeho slovům rozuměla, pochopila by jedno z velkých tajemství světa, tajemství, jež je třeba uchovat.

Nakonec Jeremy umlkl. Na větvi nad jejich hlavou přistál jakýsi pták. Barvou připomínal kardinála červeného, ale kardinál to nebyl. Červená vrána. Až na to, že červené vrány neexistují, a to ani ve státním parku Červená vrána.

Maggie se otočila na chlapce a ten si položil prst na rty.

Určitě se jí to zdálo. Nechala se strhnout tou zvláštní událostí, napůl omámená přívalem adrenalinu. Žádné červené vrány ani tajuplná slova. Silný příběh, to jistě, přesto žádné pohádky. V Západní Virginii se pohádky nedějí, člověk může být rád, že tu mají Tesco.

Na druhé straně, proč vlastně ne? Proč má mít vlastní pohádky Francie, Německo i další země, a Západní Virginie ne? Divoká Západní Virginie. Báječná Západní Virginie. Krásná, nebezpečná, temná a zvláštní Západní Virginie. Proč by kouzla neměla existovat právě tady, kde se zalesněné svahy táhnou k obzoru jako vlny oceánu a po ránu bývá mlha stejně neproniknutelná jako rodinná tajemství? Kdyby se v tomhle světě vyskytovaly nějaké nadpřirozené postavy, nemohly by si vybrat pro své příběhy lepší místo než lesy ve státním parku Červená vrána…

Víckrát Maggie ty dva neviděla. Nebyl to její příběh a její nebude ani ten následující, nikdy ovšem nezapomněla na okamžik, kdy jí vesmír nakrátko dovolil zlehka se dotknout okraje skutečné pohádky, křehkého jako pavučinka.

Chlapci, kteří zmizeli v lese a pak se zázračně objevili, když už je všichni považovali za mrtvé… jestli tohle není konec jako z pohádky, tak co už?

Ve skutečnosti to však nebyl konec příběhu.

Byl to jeho začátek.

VYPRAVĚČSKÉ OKÉNKO

Návod na pohádku

Zdravím, tady vaše vypravěčka. Možná si říkáte, proč jsem do příběhu takhle vpadla, což je otázka oprávněná, nicméně jsme v pohádce a pohádky se odehrávají podle vlastních pravidel. Ráda bych vám tato pravidla předestřela, abychom měli všichni představu, na jaké stránce (tento termín volím úmyslně) se nacházíme. Takže zaprvé, co to vlastně pohádka je? Jedna moudrá a laskavá učitelka, již jsem znávala, si vypracovala vlastní metodiku. Vypadala zhruba takto:

NÁVOD PANÍ ADLEROVÉ NA POHÁDKU

Pro jakoukoli pohádku, která za něco stojí, potřebujete většinu, pokud ne všechny, následujících ingrediencí:

- *Jednu princeznu v nesnázích a/nebo v nouzi.*
- *Jednoho kouzelníka. Pokud není k mání, můžete ho nahradit čarodějem a/nebo moudrou stařenou, v zásadě zkrátka kýmkoli s magickými schopnostmi, kdo ví víc, než je ochoten přiznat.*
- *Jednoho hrdinu, čím méně pravděpodobného, tím lépe.*

- *Jednoho až tři darebáky, s nimiž stojí za to svést boj (a neštítí se zlých skutků).*
- *Osobu královského původu, která se vydává za někoho zcela bezvýznamného.*
- *Okořenit neobyčejnými živočichy.*
- *Všechny přísady situujte do světa, který je jiný než ten náš, dobře promíchejte a nechte vzejít.*
- *A pamatujte, kvalitní pohádky končí „A žili šťastně až do smrti" pro hlavní hrdiny, ne pro darebáky.*

Možná jste si všimli, že „vypravěčka" v návodu obsažena není, přesto mi věřte, že tam patřím. Zahrajeme si na pohádku Rumplcimprcampr – nechám vás hádat, jak zní moje jméno.

Vidíte, v rámci tohoto příběhu se vám bude hodit, když se seznámíte také s pravidlem do třetice. V pohádkách totiž všechno přichází po trojicích – tři medvědi, tři přání, tři oříšky pro Popelku.

A pohádky vždycky začínají „Bylo nebylo…" a končí „A žili šťastně až do smrti".

Pochopitelně jsou vymyšlené. Všechny.

Tedy všechny kromě této.

KAPITOLA PRVNÍ

NÁŠ PŘÍBĚH PRÁVĚ ZAČÍNÁ

Cesta z domova, tedy z ohijského Miltonu, do Bernheimského lesa u Louisvillu zabrala Emilii Wendellové celé dvě a půl hodiny. Plánovala si, že to stihne za dvě hodiny patnáct minut, jenže kvůli dopravní nehodě byl provoz v jižní části dálnice I-65 zúžený do jednoho pruhu. Modlila se, aby se natáčení zpozdilo. Podobné věci přece nikdy nezačínají včas, ne?

Jeremyho Coxe sledovala už kolik týdnů na internetu a celou dobu doufala a modlila se, aby se nějakou náhodou ocitl někde poblíž. A zrovna dnes ráno ji probudilo upozornění od Googlu, které jí přišlo do mailové schránky. Štáb dokumentárního televizního seriálu s názvem *Místo pobytu neznámé* se ten den chystal natáčet v Bernheimu – a zvláštním hostem měl být slavný vyšetřovatel Jeremy Cox, který se specializuje na hledání pohřešovaných osob. Naházela na sebe oblečení ze včerejška – červené legíny, tričko a mikinu, vklouzla do bot a vyběhla z domu.

Dvě a půl hodiny zběsilé jízdy představovaly nepatrnou cenu za příležitost setkat se s Jeremym Coxem osobně. Jakmile dorazila na místo, zaparkovala, popadla batoh a seběhla po cestě k informačnímu centru.

Bylo 10. října, zataženo a chladno, nebo přinejmenším chladno na Kentucky. Přesto byla Emilie pořádně zpocená, když konečně dorazila k venkovnímu pódiu. Dva zaměstnanci

správy parku právě skládali židle zpátky do komínků. Emilie si všimla letáku vytištěného na neonově oranžovém papíře, zval na přednášku Jeremyho Coxe o bezpečnosti. Zdálo se, že je po všem.

„Tu přednášku jsem prošvihla?“ zeptala se jednoho ze zaměstnanců a připadala si trapně, že tak funí. „Měla jsem se s panem Coxem setkat,“ dodala, aby nevypadala jako nějaká ujetá fanynka, nýbrž jako někdo, kdo má smluvenou schůzku.

Starší žena ukázala na stezku. „Přednáška skončila, teď natáčejí u rybníka, kousek od Malého Nise.“

„Dobře, u Malého Nise.“ Emilie poděkovala a rozběhla se po cestě.

Rybník našla a od něj pokračovala do zákruty, v níž už viděla prvního z Lesních obrů. Četla o této slavné umělecké instalaci, přesto na jejich rozměry nebyla připravená. Socha musela mít dobře sedm metrů na výšku. Na fotografiích vypadala působivě, naživo byla vyloženě strhující. Emilie věděla, že tu mají tři takové, celou rodinku ohromných trollů. Dívala se na Nise, malého syna, ale někde v parku čekaly i jeho těhotná trollí matka a sestra.

Emilie se domlouvala s mámou, že si sem udělají výlet a prohlédnou si je, ale pořád nějak nebyl čas. A najednou došel úplně.

Honem myšlenky na matku zapudila. Soustředění nebylo její nejsilnější stránkou, ale dnes to zvládne. Musí.

Konečně ho spatřila. Jeremy Cox stál na můstku pro pěší zády k rybníku. Vypadal zrovna jako na fotkách na internetu, zrzavé vlasy, dokonale pěstěné vousy, oblečený jako hipsterský horolezec – šedivé úzké triko s dlouhým rukávem, plátěné kapsáče, určené k lezení, a hnědé turistické boty, notně obnošené, jak si všimla. Obklopoval ho tříčlenný televizní štáb a nějaká žena mu naprosto dokonalým zpravodajským hlasem pokládala otázky, jaké slyšel už nejspíš milionkrát.

REPORTÉRKA: Povězte nám, Jeremy, proč jen dívky? Máte neuvěřitelné schopnosti, ale pomáháte jen s pátráním po pohřešovaných dívkách.

JEREMY: Dívkách a ženách.

REPORTÉRKA: Dobrá, ale proč? Proč ne i po chlapcích a mužích?

JEREMY: Ženy se ztrácejí jinak než muži a ti se zase ztrácejí úplně jinak než malé děti, které se ztrácejí jinak než staří lidé. Má to určité psychologické aspekty a je jen logické se specializovat.

REPORTÉRKA: Za posledních deset let jste našel padesát pohřešovaných žen a dívek a objevil čtrnáct mrtvých. To je na jednoho člověka skutečně neuvěřitelný úspěch. Navíc v lokalitách po celém světě.

Emilie naslouchala, zatímco žena vypočítávala země, kde Jeremy vypátral pohřešované osoby. Batole, co se zatoulalo z rodinné farmy v Brazílii. Přítelkyni jistého miliardáře, která zmizela během dovolené na St. Barts. Francouzskou horolezkyni se zlomenou nohou, jež v Řecku uvízla v rokli.

Dokonce i v zemích, kam do té doby nevkročil, v drsných klimatických podmínkách i v nehostinné krajině projevoval Jeremy Cox neuvěřitelné schopnosti nalézat pohřešované ženy a dívky, ať už mrtvé, nebo živé.

REPORTÉRKA: Najdete svého člověka pokaždé? Tedy myslím svou ženu? Dívku?

JEREMY: Pokaždé ne.

REPORTÉRKA: Ne?

JEREMY: Jednu zatím pořád hledám.

REPORTÉRKA: Ale stejně, jen jedinou? Neuvěřitelné. V čem spočívá vaše tajemství?

JEREMY: Nejsou v tom žádné čáry. I mě kdysi hledali, na rozdíl od většiny pátračů a záchranářů

vím, jaké je být ztracený. A taky mám samozřejmě opravdu velké štěstí.

REPORTÉRKA: Dejme tomu, že se ztratím v podobně zalesněné oblasti jako tady. Co bych měla udělat, čím přispět k vlastní záchraně?

JEREMY: Dokonce i v hustém lese je člověk schopen jít rychlostí zhruba tři kilometry za hodinu. Čili to za dvě hodiny dělá šestikilometrový okruh a oblast, kterou je třeba prohledat, činí víc jak sto sedmdesát kilometrů čtverečních. Proto všem radím, aby hlavně zůstali na místě a umožnili tím potenciálním zachráncům, aby je našli. Bohužel studie ukazují, že zhruba pětašedesát procent ztracených na místě nezůstane.

REPORTÉRKA: Proč to tak je?

JEREMY: Popření.

REPORTÉRKA: Popření?

Jako by vycítil Emiliin pohled, v tu chvíli se na ni ohlédl. Dělilo je od sebe sotva sedm metrů, což stačilo, aby si byla jistá, že se skutečně dívá na ni, pátrá pohledem v její tváři. Zamračil se, jako by se ji pokoušel někam zařadit, ale pak se otočil zpátky k filmařům.

JEREMY: Nikdo si nechce přiznat, že se ztratil.

Reportérka se spokojeně zasmála a podívala se na režiséra.

„To je dobré," konstatovala jako zcela lhostejný, v podstatě normální člověk. „Ideální replika na závěr."

„Už jsme skončili?" zeptal se Jeremy. Mluvil s nepatrným britským přízvukem.

„Ještě poslední otázku," opáčila žena a opět nasadila zpravodajský tón.

REPORTÉRKA: Kdyby se znovu ztratil Ralph Howell, udělal byste výjimku a pokusil se ho najít, ačkoli není dívka?

Emilie viděla, jak Jeremy zaťal čelist a jeho oči ztvrdly jako kámen. To se dřív dočkají odpovědi od Lesních obrů než od něj.

„Měla jste pravdu," řekl a opět se ohlédl po Emilii. „Byla to ideální věta na závěr."

A zatímco kameraman ještě natáčel záběry Malého Nise a okolního lesa, reportérka Jeremyho odvedla stranou a něco mu pošeptala. Že by omluva? Je snad téma Ralpha Howella zakázané či co?

V každém případě spolu mluvili jen pár minut. Asistent ještě mladší než Emilie pak Jeremymu pomohl sundat z trička a bundy mikrofonový set.

Jeremy si s nimi potřásl rukou, zamával zbytku štábu a vyrazil po cestě nazpátek k informačnímu centru.

Emilie se rozběhla za ním.

„Haló," zavolala.

„Ahoj," řekl jen, aniž zastavil. Ale maličko zpomalil, což ocenila.

„Já k těm filmařům nepatřím." Prudce oddechovala, přesto nasadila úsměv a tvářila se, jako že se nechystá co chvíli omdlít rozrušením. „Jmenuju se Emilie. A vy jste Jeremy Cox, viďte?"

„Většinou," opáčil. „O co jde?"

„Můžu s vámi na vteřinku mluvit? Přísahám, že na Ralpha Howella se ptát nebudu."

Pohlédl na ni s nepatrným náznakem úsměvu. Jeho oči ožily, už nepůsobily tak skelně jako během rozhovoru.

Pokrčil rameny. „Díky. Potrpí si na soukromí. Všem říkám, aby ho nechali na pokoji, a stejně to pořád zkoušejí."

Přikývla. „Jo, přesně jako Stevie a Lindsey, pořád dokola."

Zamračil se. „Kdo?"

Popoběhla a postavila se před něj, což ho donutilo zastavit. Rozepnula si mikinu a předvedla tričko ze staré koncertní šňůry Fleetwood Mac, které měla pod ní, s kontrastními rukávy a s tučňáky na prsou.

„Stevie Nicksová a Lindsey Buckingham. Všichni je přemlouvají, aby se dala kapela zase dohromady."

„Pěkný tričko," poznamenal. Jeho hnědé oči připomínaly letní les – jehličnaté stromy, sytou hlínu, zlatavé sluneční světlo. Když se usmál, nebo spíš pousmál, rozzářily se. Emilie nabyla dojmu, že pod kamennou fasádou oné televizní persony se ukrývá docela jiný Jeremy Cox.

„Díky. Stevie Nicksová je má paní a spasitelka."

Mírně povytáhl obočí. „Nepatří do trochu jiné éry?"

„Stevie přesahuje hranice prostoru a času," opáčila. „Tohle asi vyznělo divně, co? Když jsem nervózní, moc mluvím. Nebo možná moc mluvím obecně. Nemůžete říct taky něco divnýho, abych si nepřipadala tak trapně?"

„Měl jsem nemravný sen o Ann Wilsonové," zkusil to. Emilie si pobaveně odfrkla. Nemýlila se, zpod fasády začínal vykukovat skutečný Jeremy Cox a ten se jí zamlouval už teď.

„Ann Wilsonové ze skupiny *Heart*? Ne, to není divný. Hustý, ale divný ne."

„Snaha byla," opáčil omluvně, a ačkoli to znělo naprosto vážně, poznala na něm, že se musí snažit, aby se nerozesmál.

„Každopádně díky, že si můžeme promluvit. Dlouho vás nezdržím, pane Coxi."

„Jeremy. Tykej mi. A ty jsi Emilie?"

Přikývla. „Přesně tak. Jsem z Ohia, takže tvoje bývalá sousedka. Chci říct, že Ohio sousedí se Západní Virginií, ne já s tebou."

„Povíš mi, kdo se ztratil, nebo mám hádat?" zeptal se bez obalu, což jí nijak nevadilo, sama to chtěla mít za sebou.

„Moje sestra. Unesli ji."

„Někdy nedávno?"

„Před dvaceti lety. Jestli to pro tebe něco znamená, byla ze Západní Virginie."

Zjevně znamenalo. „Pro krajana od nás z hor cokoli. Pojďme si promluvit někam, kde je klid."

Rozhodli se, že se projdou, a vybrali si turistickou stezku směřující k dalšímu z lesních obrů. Byla nenáročná, což Emilii umožnilo konečně pořádně popadnout dech.

„Už jsi tu někdy byl?" zeptala se Jeremyho.

„Nebyl. Park je malý, tady se nikdo neztratí. I odsud je slyšet dálnice."

Věnuje se pátrání a zachraňování tak dlouho, že lesy neposuzuje podle krásy, ale podle toho, jak snadno se v nich dá ztratit?

„Já se sem málem vypravila letos v létě," pronesla a zastavila se, aby si prohlédla Elenu, dceru z ohromné trollí rodinky. Obryně seděla na zemi a hrála si s velkým balvanem jako s autíčkem. „Měly jsme s mámou takový zvyk, že když někdo umřel, vyrazily jsme si někam do lesa. Poprvé když jednoho pouličního kocoura, kterého jsem krmila, přejelo auto. Pohřbily jsme ho na zahradě, ale já se pak nechtěla vrátit domů a dělat, že se nic nestalo, jestli mi rozumíš. A tak mě máma vzala do státního parku a tam jsme chodily, dokud jsem nebyla tak unavená, že už jsem neměla sílu ani na smutek." S tím opět vyrazila po cestě a Jeremy s ní srovnal krok. „Máma v červnu umřela. Už dlouho si přála tyhle obry vidět, tak jsem si říkala, že sem zajedu aspoň bez ní, ale nešlo to. No a teď tu jsem."

„Áha. Tomu se říká ‚syndrom hledačů'," poznamenal. „Lidi o někoho přijdou a pak mají nutkání zůstat v pohybu. Často nachodí spoustu kilometrů nebo jezdí autem třeba i celé hodiny. Ohledně důvodu existuje řada teorií, ale podle mě je za tím pocit viny. Většinou mylný. Myslíme si, že jsme tomu, co se stalo, měli nějak zabránit, a i když už tu ten člověk není, tělo se ze setrvačnosti snaží něco dělat, přestože mu tím nijak nepomůže."

Přelétl pohledem okolní les, jako by po někom pátral, a když nikoho nenašel, pokračoval v chůzi. Po pár minutách došli k poslednímu z lesních obrů, mámě Loumari. Zády se opírala o strom a jednu ruku měla položenou na těhotném břiše.

„Tak mi něco o sestře pověz," vyzval Jeremy Emilii. „Říkáš, že ji unesli před dvaceti lety… kolik ti tehdy bylo?"

„Tenkrát tři roky, ale dozvěděla jsem se o tom všem až teď. Technicky vzato je sestra vedena jako pohřešovaná, úředně označená za mrtvou. Tělo se nenašlo. Nechceš to písemně?" Rozepnula batoh a vytáhla z něj desky, které vzala s sebou.

„Ne," odmítl. „Jak vědí, že je mrtvá, když se nenašlo tělo?"

„Verdikt policie. Zákonem daný postup. Navíc se o dva dny později našla mrtvola jejího únosce. Sestra se domů nevrátila, proto…"

„Co se mu stalo? Nezabila ho ona?"

„Byl to celkem humus. Vyšetřovatel došel k závěru, že ten chlap musel uklouznout, když prchal z místa činu, a sletět ze srázu."

„A proč to byl humus?"

„Protože než ho našli, ptáci mu vyklovali oči."

„Nechutný," souhlasil Jeremy takřka uznale, snad i s mírným zadostiučiněním. „Tamhle."

Zlehka jí poklepal na paži a naznačil, aby ho následovala k piknikovému stolu. Emilie se posadila na lavici, on naproti ní. Desky s papíry položila na stůl.

V době, kdy začala zkoumat případ zmizení své sestry, dočetla se v časopise *Esquire* o Jeremym. „Svatý patron ztracených dívek", zněl titulek článku – neuvěřitelného, leč skutečného příběhu kdysi pohřešovaného chlapce, který se dal na dráhu pátrání po pohřešovaných dívkách. Na jedné fotografii Jeremy pózoval na silnici v přírodní rezervaci spolu se dvěma lakotskými indiánkami. Stál tam se založenýma rukama a černé tričko dávalo vyniknout jeho bicepsům.

Dívky vedle něj vypadaly drobné, přesto z nich vyzařovala krása, hrdost a vzdor. Unesli je běloši z blízkého tábora dělníků pracujících na stavbě potrubí. Kmenové hlídce se je nedařilo najít a státní policie se hledáním vůbec neobtěžovala s tím, že ty dvě nejspíš prostě utekly z domova. Rodina se tedy obrátila na Jeremyho. O osmatřicet hodin později je objevil zamčené v zadní místnosti jednoho z přívěsů. Podle článku patřily ty dvě k desítkám žen a dívek, které za ty roky zachránil.

Emilie usoudila, že jestli jí nepomůže on, nedokáže to nikdo.

„Dobře, tak jak se jmenovala?“ zeptal se Jeremy.

„Shannon. Shannon Katherine Yatesová. Ale napřed bys měl asi vědět,“ dodala to poslední, co by mu chtěla vysvětlovat, „že… jsem se s ní jaksi nikdy nesetkala.“

„Dobře, poslouchám.“

Začalo to, když jí v červnu zemřela matka na rakovinu prsu. Žily spolu samy a oběma jim to vyhovovalo. Emilie celou dobu věděla, že je adoptovaná, to nebylo žádné tajemství, matka ji ovšem žádala, aby se nepokoušela pátrat na webových stránkách, kde vám s pomocí vzorku DNA sestaví rodokmen. Emilii ta prosba nepřipadala nijak zvláštní, ale možná měla. Mámu měla moc ráda a máma měla moc ráda ji. Proto ji jednoduše poslechla.

Tím pádem se nikdy nepoohlížela po příbuzných ani na stránkách Ancestry, ani na 23andMe. Dokud matka nezemřela. Pak si Emilie začala připadat tak osamělá, že to nevydržela.

„Upřímnou soustrast,“ podotkl Jeremy.

„Díky.“ Snad by mu řekla i víc, ale pokoušela se především nerozbrečet. „No… každopádně jsem si udělala ten test DNA –“

„A lituješ toho?“

„Prostě… jsem celkem rychle zjistila, proč máma nechtěla, abych na ty stránky chodila.“

Od začátku věděla, jak to bylo s jejími biologickými rodiči – otec neznámý, matka závislá na alkoholu a na drogách, před lety zemřela při autonehodě. Emilie o své původní rodině občas přemítala, ale necítila se s ní nijak zvlášť spjatá. Dokud se nedozvěděla o sestře.

„Čili jsi díky výsledkům testu DNA zjistila, že máš sestru?“ upřesnil Jeremy.

„Shodu s mou DNA našli jen u nějakých dvou vzdálených sestřenic a pak u někoho, u koho stálo ‚Neznámá osoba / blízký příbuzný‘. Jinak tam nebyly žádné informace ani kontaktní údaje. Chtěla jsem to vzdát, ale pak mi přišla zpráva od nějakého detektiva z oddělení vyšetřování vražd v Západní Virginii. Prý ať mu zavolám. Čekala jsem, že to bude nějaký podvod, ale nebyl – skutečný policejní vyšetřovatel, který dělal na starých nevyřešených případech. Ta ‚Neznámá osoba / blízký příbuzný‘ byla moje sestra. Prý si na mě vezmou kontakt pro případ, že by se někdy našly její ostatky. Mohli by ji s pomocí mojí DNA identifikovat. Vůbec jsem nevěděla, že nějakou sestru mám. Ten den, kdy jsem to zjistila, jsem se zároveň dozvěděla, že ji někdo unesl a zavraždil.“ Emilie si prohrábla vlasy. „Můj vzorek měli z těch stránek, plivla jsem do zkumavky. Její získali ze skvrn od krve, které se našly v kufru auta jejího únosce, jak se snažila dostat ven, pořezala se při tom.“

„No to je síla,“ vydechl Jeremy a Emilie byla zvráceně pyšná na to, že má příběh, který na člověku s téměř mytickými schopnostmi vyloudil takový komentář.

„Že jo? Našla jsem o tom únosu pár starých článků v novinách.“ Ukázala na složku. „Bylo jí třináct, neznámý sexuální deviant ji unesl v pátek, poté co vystoupila ze školního autobusu. V pondělí našli v lese jeho mrtvolu, zato její tělo neobjevili.“ Nadechla se. „Máma je pohřbená kousek od našeho domu. Chodím tam za ní každý den. A ráda bych vedle ní pochovala i Shannon, dopřála jí pořádný pohřeb nebo tak něco. I kdybych se ho měla zúčastnit jen já. Zaslouží si to.“

Už dokonce vymyslela, co nechá vyrýt na náhrobek – *Shannon Katherine Yatesová. Zasloužila si lepší svět než ten, do nějž se narodila.*

„Proč je to pro tebe tak důležité? Jestli si myslíš, že když se najdou její ostatky, pomůže ti to vyrovnat se se smrtí adoptivní matky… můžu ti garantovat, že jen mrháš časem i penězi."

„Peněz na promrhání mám dost," opáčila. „Ale jasně, nedivím se, že tě to napadlo. Máma umře a já začnu do týdne hledat příbuzné… Možná to tak na začátku i bylo, jenže…" Zhluboka se nadechla. „Když jsem volala tomu policistovi, jeho první věta zněla: ‚Potřebuju s vámi mluvit o vaší sestře.' Je to pitomost, ale já byla na zlomek vteřiny strašně šťastná. Mám sestru? Tohle slovo v souvislosti se mnou nikdy nikdo nepoužil. Vůbec poprvé od mámina odchodu jsem neměla pocit, že jsem sama na celém světě. Teda když nepočítám Fritze."

„Fritze?"

„Můj potkan. Pojmenovala jsem ho po první kapele Stevie Nicksové. Což je samozřejmě zbytečná informace, pardon."

„Podívej se, Emilie –"

„Prosím tě, moc tě prosím, neodmítej mě! Zdědila jsem po mámě spoustu peněz, můžu ti dobře zaplatit. A pomáhat s pátráním, stejně momentálně nemám práci."

„Nechtěl jsem odmítnout, jen poukázat, že les může být krásné místo posledního odpočinku," upozornil ji. „Musíš pochopit, že po dvaceti letech toho z ní asi moc nezůstalo."

Oceňovala, že jí nechce dávat falešné naděje, i kdyby to představovalo snadný přístup k penězům. Tím spíš v ní vzbuzoval důvěru.

„Než máma onemocněla, dělala jsem na veterině. Odešla jsem, abych se o ni mohla starat. Každopádně ještě předtím tam přišel chlápek s dceřiným potkanem, že prý se pere s novými spoluobyvateli klece, tak ať ho utratíme. Odmítli jsme. A když jsem pak večer šla vynést odpadky, zjistila

jsem, že to zvíře prostě hodil do popelnice. Jasně, aspoň ho nezabil, ale stejně… Živého tvora přece nemůžeme vyhodit jako odpadky. Nenechala jsem potkana v popelnici a ostatky své třináctileté sestry bych měla nechat někde v lese? Tobě by to nevadilo?“

Jeremy chvíli nereagoval, nakonec však pomalu přikývl.

„Tak dobře, ukaž mi, co tu máš.“

„Panebože, děkuju!“ vydechla a desky posunula přes stůl k němu. Vzal je do ruky, ale ještě ho zarazila. „Než to otevřeš, měla bych ti něco říct. Moje sestra zmizela ve státním parku Červená vrána.“

Zvedl oči.

„Ve Vraňáku?“

„Jo, pět let předtím, než jste se tam ztratili ty a Ralph Howell –“

„V tom případě je mi líto, nemůžu ti pomoct.“

„Co? Proč?“

„Hádej,“ opáčil a vstal.

„Chápu, určitě sis z toho odnesl trauma a tak dál, ale –“

„Musím stihnout letadlo, odlétám ještě dnes večer. Rád bych ti pomohl, ale bohužel.“ S tím se zvedl a nechal ji tam.

„Počkej!“ zvolala a vyskočila tak rychle, že málem překotila lavici. Otevřela desky a vrazila mu do ruky papírovou obálku. „Uvnitř je její fotka. Tak se jí koukni do očí a pověz jí, že je ti fuk, co se jí stalo. Víc po tobě nechci. Jen si ji vezmi.“

Převzal fotku a opatrně ji strčil do kapsy u bundy.

„Vrať se domů a nechej sestru odpočívat v pokoji,“ doporučil jí. S tím se otočil a rychle se začal vzdalovat.

„Kdyby v Červené vráně leželo tělo Ralpha Howella, taky by ses sebral a zmizel?“ zavolala za ním.

Zastavil se, ale jen na vteřinu, než přesně tohle udělal.

KAPITOLA DRUHÁ

Hudba byla pro Emilii něco jako magie, obzvlášť skladby Stevie Nicksové. Co si pamatovala, dokázal ten chraplavě sametový hlas utišit její roztěkanou mysl i v těch nejnáročnějších dnech. A že jich bylo od matčiny smrti hodně. Jenže dnes nepomáhalo nic. Muzika vyhrávala ze sluchátek, přesto se jí kolečka v hlavě točila na plné obrátky jako káča, která ani na chvíli nezastaví.

Nakonec se dívka zvedla, oblékla se a zamířila do parčíku starého Jezuitského duchovního centra o pár ulic dál. Pozemek nebyl velký, ale nabízel hezký výhled na řeku a takřka nikdo sem nechodil vyjma těch několika týdnů v roce, kdy se tu pořádaly duchovní semináře.

Dnes měla Emilie studené říjnové počasí i celou zahradu pro sebe. Se skladbou „Nightbird" v uších postupovala do středu labyrintu a v hlavě se jí dokola omílal útržek textu jako zaseknutá deska – *odejít, odejít, odejít…*

Policie její sestru hledala, ale marně. Nakonec to vzdali. Jedinou naději, tu poslední, představoval Jeremy, jenže nakonec i on odmítl a odešel.

Dostala se až doprostřed bludiště, otočila se na patě a vracela se na začátek.

Labyrint nebyl nijak velký ani nápaditý, prostě jen spirála z pomalovaných kamenů. Na první pohled to vypadalo, jako by ho tvořily stovky čar, desítky cest, které se stáčejí, kroutí

a vracejí pořád dokola. Ale ne, cesta byla jen jedna. Řád skrytý uvnitř chaosu. Právě proto ho měla Emilie ráda – ačkoli působil neuvěřitelně složitě, pokaždé našla správnou cestu.

Jenže tentokrát se žádná správná nenabízí.

Odejít… odejít… odejít…

Proč jí na tom vlastně tak záleží? Sestra je mrtvá už dvacet let a v životě se s ní nesetkala. Tak k čemu vydávat takové úsilí?

Věděla proč. Celé jako by to bylo z nějaké pohádky nebo odkud. Dvě sestry, které se nikdy nesetkaly, vychované ve dvou odlišných rodinách, aniž o sobě navzájem věděly. A zatímco jedna si žila v přepychu s milující matkou, která jí přinese na stříbrném podnose všechno, co by si jen mohla přát…

Druhou unese cestou ze školy známý násilník.

Proč potkalo štěstí právě Emilii? Proč se ona stala princeznou, a ne žebračkou?

V autě toho chlapa našli sestřinu krev. Kopala do víka kufru tak zběsile, že se jí ho podařilo zevnitř vyboulit. I přesto ten souboj nevyhrála. Najde se někdo, kdo by byl ochotný bojovat za Shannon?

Odejít…

Jenže odejít nepřipadalo v úvahu. Emilie cítila, že sestře dluží přinejmenším důstojné místo posledního odpočinku. Nemohla ji nechat v lese.

„Tak mi pomoz, Shannon," modlila se potichu, zatímco procházela zatáčkou uvnitř labyrintu. Její zářivě růžové vansky působily na starých kamenech nemístně. „Budu se snažit, ale hodilo by se, kdybys mi mohla poslat nějakou pomoc, protože sama tě nenajdu."

S povzdechem vykročila z labyrintu.

Když zvedla hlavu, zjistila, že jen kousek od ní někdo stojí. Jeremy Cox.

„Ježíši!" Vytrhla si sluchátka z uší a ohromeně na něj zírala.

„To bude omyl, já jsem Jeremy," opáčil. „Ale viděl jsem ho někde tamhle." Ukázal na bílou mramorovou sochu Krista u kůlny na nářadí.

„Moc vtipný," utrousila Emilie. „Tvrdil jsi, že někam letíš."

„Lhal jsem."

„Paráda. A já myslela, že jsi slavný hrdina."

„To asi jo, ale taky jsem kretén, což se vzájemně nevylučuje."

Civěla na něj a zkoumala, jestli je ráda, že ho vidí, nebo spíš vyděšená, anebo obojí.

„Co tu děláš? Vyděsil jsi mě k smrti!"

„Kdyby sis nenechala muziku řvát přímo do uší, třeba bys uslyšela, jak na tebe volám."

Rozhodně kretén, přinejmenším částečně.

„Když se mnou byla moje biologická matka těhotná, fetovala. Jako mimino jsem kvůli tomu byla hodně neklidná, jedině hudba mě dokázala utišit natolik, abych usnula. Stevie Nicksová – snad protože je fakt královna rocku – zabírá líp než všichni ostatní." Zarazila se na nádech. „Pardon, to tě asi nezajímá, ale doktoři tvrdí, že zřejmě právě kvůli těm drogám funguje můj mozek trochu jinak. Abych doslovně citovala učitelku ze sedmé třídy – ‚Emilie postrádá autocenzuru.'"

„Mně to připadá docela osvěžující." Jeremy se rozhlédl po areálu. „Jsi katolička?"

„Nejsem nic. Co ty?"

„Já jsem všechno," opáčil.

„Vedeme dost absurdní rozhovor. Jsem strašně vynervovaná."

Což bylo slabé slovo, srdce jí bušilo jako splašené. Vůbec nečekala, že se s ním ještě někdy setká, a najednou se objeví přímo před ní? Jenže pod vším strachem se ukrývala především naděje. Nejezdil by přece až sem, do mrňavého Miltonu, jen aby ji pozdravil, ne?

„Pardon." Pokrčil rameny. „Ale bude to jen horší, dokud se to nezlepší."

„A zlepší se to?“

„Jo, když mi odpovíš na pár otázek.“

„Hm… tak dobře.“

„Proč jsi nechtěla, aby tě někdo našel?“ zeptal se.

„Cože?“

„Jasně, zní to jako existenční otázka, ale já to myslím doslova. Měla jsi v životě strach, že tě někdo najde?“

Emilii se mockrát za život nestalo, aby oněměla, nanejvýš dvakrát. A tohle bylo potřetí.

„Jak jsi to poznal?“

„Takže mám pravdu. Nechtěla ses nechat najít.“

„Jsem adoptovaná. A ta adopce byla legální, jenže nikdo netušil, kdo je doopravdy můj biologický otec, ten se ke mně totiž vůbec nepřihlásil. A máma se celou dobu trochu bála, že se zničehonic vynoří a pokusí se adopci zrušit. Mně se s tím nesvěřila, ale zaslechla jsem ji, když to probírala s kamarádkou, to mi byly tak čtyři nebo pět. Jako malá jsem se opravdu často modlila, aby mě nikdo nikdy nenašel.“

„A pak ti máma umřela a ty sis začala připadat ztracená, je to tak?“

„Úplně ztracená. Kdo by si tak nepřipadal?“ Popošla o krok blíž.

Jeremy se dlouze nadechl, pak zvedl oči k obloze, jako by právě pochopil nějakou vesmírnou záhadu, jejíž rozřešení mu zůstávalo utajeno.

„Jak jsi to poznal?“ zeptala se znovu. „Že jsem nechtěla, aby mě nikdo našel?“

Neodpověděl, místo toho ukázal na kamennou plošinu a zatočil prstem, aby napodobil namalované zkroucené čáry. „Co je to?“

„Labyrint. Copak jsi ještě žádný neviděl?“

„A kde je David Bowie?“

„Haha.“ Pokouší se vzpamatovat z šoku a on si tu klidně dělá vtipné narážky na filmy? „Labyrint je duchovní cesta v malém. Prostě uchopili koncept poutě do Svaté země

a smrskli ho.“ Oběma rukama napodobila scvrkávání světa do velikosti, která se dá projít za deset minut. „Do labyrintu.“

„Díky, princezno.“

Znovu vykulila oči. „Proč mi říkáš princezno?“

„Proč ti to vadí?“

„Neříkám, že mi to vadí.“ Ale vadilo, nicméně to skutečně neřekla, takže technicky vzato nelhala.

Čekala vysvětlení, které nepřišlo. Jeremy se postavil na začátek labyrintu a udělal krok do jeho útrob.

„Co to děláš?“ nechápala.

„Podnikám duchovní pouť v malém. Další otázka, jestli můžu?“

„Tak se ptej.“

„Co bys řekla, kdybych vyrukoval s tím, že tvou sestru unesli mimozemšťani?“

„Myslíš si, že sestru unesli mimozemšťani?“

„Vůbec ne, ale kdybych si to myslel a oznámil ti to… co bys na to řekla?“

„Asi… sbohem, Jeremy? Díky, ale nemám zájem?“

„To je fér. Další otázka. Věříš v nebe nebo peklo? V jiné úrovně existence? V jiné reality, něco takového?“

„To… nevím.“ Otáčela se zároveň s ním a sledovala jeho pomalou cestu do středu labyrintu. „Možná? Nějak se mi nechce věřit, že tohle tady je všechno.“

„Pro začátek fajn. A co zázraky? Zmrtvýchvstání a podobně?“

„Ne, to moc ne.“

„Proč ne? Jsi skeptická, nebo spíš cynická?“ Cestička opsala téměř úplný kruh, pak se ohnula a vracela se nazpátek. Jeremy málem překročil čáru, na poslední chvíli se však stačil zarazit, provedl elegantní otočku a pokračoval.

„Obojí. Máma byla katolička, spíš jenom teoreticky, ale občas zašla na mši. Když onemocněla a dozvěděla se diagnózu, otec John jí dal medailonek svaté Agáty, to je svatá

patronka pacientek s rakovinou prsu. Máma si ho zamilovala, nosila ho a modlila se ke svaté Agátě. Když umřela, někde se ztratil, což mě dost štve. Přála si s ním být pohřbená, jenže mně se ho nepodařilo najít. Ani se neptej, jak bezvadně jsem se kvůli tomu cítila." Proud slov se zastavil, Emilie se nadechla. „Každopádně to byla ta nejlepší máma na světě. Stoprocentně, nikdo se jí nevyrovnal. A umřela strašně na strašnou nemoc s tím medailonem, co jí měl pomoct k uzdravení, na krku. Z tebe by to snad skeptika nebo cynika neudělalo?"

Zastavil se půl metru od ní. Ještě se nedostal do středu, ale blížil se.

„Zkus požádat svatého Antonína, aby ti pomohl ten medailon najít. Světec k světci sedá."

„Svatý Antonín? To je který? Nevzpomenu si."

„Svatý patron ztracených lidí a předmětů."

„Na tom medailonku, co máš na krku, to je on?"

Toho si všimla hned, že nosí na krku medailonek zrovna takový, jako byl matčin, který se někde ztratil.

„Ne, tohle je svatý Hubert, patron lovců." Zvedl medailon, aby na něj viděla. Zobrazoval muže klečícího před jelenem.

„Lovíš lidi?"

„Není můj," řekl jen, zastrčil řetízek zpátky pod tričko a rychle dokončil cestu labyrintem.

Když se dostal doprostřed, Emilie zahlaholila: „Vítej v zemi zaslíbené."

Jeremy vytáhl z kapsy u bundy fotografii, kterou mu den předtím vnutila.

„Takže tohle je ta tvoje sestra? Sestra, kterou před dvaceti lety někdo unesl a údajně zavraždil?"

„Jo, je, proč? Počkej, co myslíš tím ‚údajně'?" Emilie čekala nějakou údernou vtipnou pointu, ale nedočkala se. Odpověď nebyla vtipná ani trochu.

„Protože ji v tom lese nezavraždili."

„Jak to víš?"

„Protože… když jsme se tenkrát v tom lese ztratili, setkali jsme se s ní.“

VYPRAVĚČSKÉ OKÉNKO

Pomoc, vlk!

Hlásí se znovu vaše vypravěčka. Nejspíš si posléze budete říkat, proč to Jeremy prostě nevyklopil rovnou a neřekl Emilii všechno, co ví. Znáte tu starou bajku Pastýř vtipálek? O mladíkovi, který na pastvě svolal falešný poplach? Pomoc, vlk! Zkusil to dvakrát a napotřetí už nepřišel vůbec nikdo. A teď si zkuste představit, jak by dopadl mladík, který by křičel „Pomoc, vlkodlak!“.

KAPITOLA TŘETÍ

Emilie zatoužila po matce. Myslela si, že ví, co je truchlení – jak člověk v noci pláče, dokud neusne, jak jeden den sotva pozře sousto a další den se přecpává, jak k sobě tiskne polštáře z pohovky a pokouší se zachytit závan matčina parfému – Joy od Jeana Patoua –, jehož stopa ulpěla v potahu. Přesto se ještě nikdy necítila jako právě teď, kdy ji zachvátila prudká, takřka zvířecí potřeba matky, která vyvěrala z mnohem hlubšího místa než bolest nebo slzy. Sestra že by mohla být naživu? To byla jednoznačně nejlepší zpráva, jakou kdy slyšela. A kdykoli ji potkalo něco dobrého, jako první to pověděla právě mámě. Zato teď nevěděla, co si má se vší tou nadějí a zoufalstvím, jež spolu soupeří v jejím srdci, sama počít.

Nakonec se jen předklonila a dýchala skrze prsty přitisknuté na ústa, zatímco ji Jeremy vezl svým šedivým vozem Subaru Outback domů. Napřímila se, teprve když zastavili před bílým patrovým domkem, kde vyrostla. Byl sto let starý, postavený ve stylu královny Anny, nechyběla nesmírně malebná přední veranda, ve vchodových dveřích bylo vitrážové okénko a vzadu se nacházela zahrada svažující se k řece Little Miami, kde ji matka učila skákat po kamenech.

„Parádní dům," poznamenal Jeremy, když zaparkoval u chodníku.

„Jo. Nesnáším ho." Emilie nevystoupila, nijak na návrat do prázdné domácnosti nespěchala.

„Vážně?“

„Ale až od té doby,“ připustila, „co jsem zjistila, že mám sestru a ta vyrůstala v karavanu v Západní Virginii. Připadám si jako snob, když to říkám, ale doopravdy bych si jen přála, aby to měla lehčí, jako já.“

„Není přece tvoje vina, že se na tebe usmálo větší štěstí.“

Zadívala se na místo, které pro ni bývalo rájem, odkud nikdy nechtěla odejít. Všichni její kamarádi se chystali na vysokou do Kalifornie, na Floridu, do Texasu nebo i do Anglie, zkrátka kamkoli, hlavně pryč z Ohia. Kdyby žila matka, Emilie by tu byla spokojeně zůstala navěky, aniž by měla pocit, že o něco přichází. Jenže teď se z domova stalo nablýskané a prázdné úložiště vzpomínek. Ovšem jestli má skutečně sestru, třeba bude potřebovat někde bydlet…

„Žije sama v lese? Jako lidi, co nechtějí být součástí systému?“

„Ven,“ řekl jen.

Vystoupila a zavedla ho ke dveřím. Náhle si uvědomila, že se právě chystá vpustit k sobě domů cizího muže – a upřímně řečeno *dost* divného muže. Za normálních okolností by nic takového neudělala, ani v maličkém Miltonu. Nedělá chybu? Možná, nicméně jestli její sestra někde žije a on ji dokáže najít… Za pokus to rozhodně stojí. Najde ji, stejně jako našel –

Zarazila se s klíčem v ruce a otočila se na něj. Jeremy čekal o kus dál, u sloupku verandy.

„Jak jsi mě našel?“ zeptala se ho. „Přece jsem ti neřekla, kde přesně bydlím, že ne?“

Zadíval se na ni a povytáhl obočí tak vysoko, že se málem dotklo jeho ofiny.

„Jasně, ty se přece tímhle živíš,“ uvědomila si.

„Tímhle se živím.“

„Trochu se tě bojím, ale pojď dál. Kdyby ses mě chystal zabít, tak aspoň citlivě prosím. Napřed rajský plyn nebo tak něco.“

„Můžeme zůstat na verandě, jestli chceš."

„To ne, já ti budu věřit."

„Pomůžu ti s tím." Naznačil jí, aby zmlkla, a zavřel oči. Emilie ho sledovala jako uhranutá. Rty se mu začaly pohybovat, jako by odříkával tichou modlitbu. Netušila, jak dlouho tam takhle stáli, ale ulicí se mezitím prohnal studený podzimní vítr a rozvířil oranžové a zlaté listí na trávníku.

„Jeremy?"

„Medailonek své matky, ten se svatou Agátou, najdeš pod postelí, ve které zemřela."

„Co?"

Podíval se jí do očí. „Běž to zkontrolovat."

„Já už se pod postel dívala."

„Tak se podívej znovu, třeba uvízl pod matrací nebo tak něco. Počkám tady. Můžeš za sebou zamknout, nijak se mě to nedotkne."

„Ty jsi vážně podivín."

„Jo, to asi jsem, ale taky mám pravdu."

Co mohla ztratit? Emilie otevřela dveře a vešla dovnitř. Ani nerozsvítila, pokračovala rovnou do matčiny bývalé domácí pracovny, kam ke konci umístili nemocniční lůžko a proměnili ji v provizorní ložnici. Matrace byla svlečená a celá místnost páchla lysolem a chlorem.

Emilie už medailon svaté Agáty v posteli hledala, poté co matčino tělo odvezli do pohřebního ústavu, vybavovala si, jak prohmatávala povlečení.

Přesto znovu vsunula dlaně do úzké, těsné mezery mezi rámem postele a matrací. Nic. Opravdu si z celého srdce přála řetízek s přívěskem objevit, protože kdyby se Jeremymu podařilo zázračně najít ten, snad by skutečně mohl vypátrat i její sestru.

Na koberci nic, pod kobercem taky nic.

Ale pak… pak…

Ve světle studeného odpoledního slunce, jež do pokoje dopadalo, se pod postelí něco zalesklo.

Emilie se vplazila pod ni a přetočila se na záda jako automechanik, když se chystá vyměnit olej.

Byl tam. Přesně jak říkal Jeremy, stříbrný řetízek s medailonkem se zachytil za lamelu roštu.

Sevřela ho v dlani, celá se třásla. Nemohl ho tam podstrčit? Ale vždyť do té doby nikdo nevěděl, že se medailon ztratil, a samotnému Jeremymu to prozradila teprve před deseti minutami. Navíc dveře od domu byly řádně zamčené.

Vrátila se ven na verandu, zvedla řetízek před sebe.

„Jak to?"

„Prostě jsem hádal a měl štěstí," opáčil, nastavil ruku a ona mu ho podala. Zatočil prstem. Emilie se k němu otočila zády a nechala si řetízek připnout na krk. „Ale řekněme, že… mívám větší štěstí, než je obvyklé."

„Takové štěstí nemá nikdo," podotkla.

„Už mi věříš?"

Nález řetízku jí připadal jako matčino požehnání.

„Skoro. Pojď dál. Chceš kafe?"

„Víc než cokoli na světě."

Nechala ho v obývacím pokoji a odebrala se do kuchyně. Zatímco se v moka konvičce připravovala káva, vrátila se Emilie do obýváku a zjistila, že Jeremy si svlékl bundu a momentálně nakukuje mezi mřížemi do ohromné třípatrové klece plné hraček, bludišť, a dokonce i s miniaturním potkaním palácem.

„Pronájem téhle klece by v Brooklynu vyšel na dva tisíce měsíčně," poznamenal a hodil si bundu přes křeslo.

„Není to klec, ale Fritzova svatyně."

„Myslíš, že potkani ze stok nesnášejí to jedno procento šťastných, kteří mají vlastní zámek?"

„Na veterině jsme zastávali heslo: ‚Všechny zachránit nemůžeme, aspoň jednoho ale dneska zachráníme.' Pomáhalo to, když nám věci přerůstaly přes hlavu."

Přikývl. „To je dobrý. Vlastně výborný."

Emilie otevřela dvířka a Fritz, bílý potkan s šedivými skvrnami, jí vběhl na dlaň a po rukávu se jí vyškrábal na rameno. „Doufám, že se potkanů nebojíš."

„Jenom dvounohých krys." Jeremy natáhl ruku a chtěl zvířátko pohladit, potkan si to ovšem vyložil jako pozvání a vmáčkl se mu do dlaně. „Nazdar, Fritzi," pronesl Jeremy tónem suchým jako Sahara.

Emilie ho soustředěně sledovala, aby měla jistotu, že zvířátku nechtíc neublíží, ale vedl si dobře, držel potkana na prsou a jednou rukou ho hladil. Emilie měla ve zvyku nedůvěřovat lidem, kterým se její potkan nezamlouval. Jeremy Cox ovšem Fritzovým testem prošel dobře.

„Líbíš se mu," poznamenala.

„Jak se to pozná?"

Na zemi přistála polovina šňůrky z kapuce jeho mikiny. Snad nebyla moc drahá.

„Uhryzl ti jen šňůrku od mikiny, ne prst. Mě většinou připraví o dvě šňůry od nabíječky týdně."

„Co znamenají všechny tyhle knížky?" zeptal se a kývl k hromadě titulů na krbové římse. *Odvážíš se? – Příručka k nalezení odvahy. Každý den statečnější. Osobní síla. Jak se stát z jehňátka lvem…*

„No, ehm, musím je vrátit do knihovny. Co tu máma není, pokouším se tak nějak najít sebe sama."

Podržel Fritze čumákem napřed jako ukazovátko a začal knihy okázale počítat. Celkem jich bylo sedm.

„Najít sebe sama? To je vás víc?"

Zpražila ho pohledem. „Včera mě mrzelo, že jsem zmínila Ralpha Howella, i když jsem slíbila, že to neudělám. Ale teď už mě to nemrzí."

„To ani nemělo."

„Fajn. Vrať mi toho potkana."

„Sbohem, Fritzi," rozloučil se a zvířátko předal majitelce. Poněkud neochotně, zdálo se Emilii. „Potřebuju vidět všechno, co jsi o Shannon nashromáždila."

„Mám její složku v jídelně. Běž klidně tam, já ještě dojdu pro to kafe."

Vrátila se do kuchyně a ze skříňky vytáhla dva bílé hrnky. Do svého přidala smetanu a cukr. Vtom zaslechla tóny klavíru.

V jídelně stálo u zdi staré piano a Emilie ho většinu času ani nevnímala. Matka ho používala jako náhradní krbovou římsu, ideální podstavec pro vázy s květinami a fotografie v rámečcích. Když vešla do jídelny, zjistila, že Jeremy otevřel víko a hraje úryvek z nějaké skladby, která Emilii nic neříkala. Zněla trochu jako jarní bouřka, jako když se vrby kymácejí ve větru, po obloze se ženou mraky a probouzející se hlína dychtivě hltá tmavošedé kapky deště…

Jeho prsty se na klávesách zastavily, otočil se na ni. Stála ve dveřích a oněměle zírala.

„Je rozladěné."

„Je po babičce, my na něj hrát neuměly. Ale tobě to jde dobře."

„V porovnání s mojí mámou jsem břídil. Byla klavíristka, koncertní úroveň. Vyučovala na hudební fakultě Západovirginské univerzity. Nikdy mě nenutila uklízet v pokoji nebo mýt nádobí, chtěla jen, abych nosil dobré známky a denně hodinu cvičil na klavír."

„Matka samoživitelka?"

„Přesně tak."

„Stejně jako moje."

Podala mu hrnek a přiťukli si na počest žen, které je neskutečně rozmazlily.

„Takže… pátráš po pohřešovaných holkách, hraješ na klavír, máš schopnost uhodnout, kam se poděly ztracené řetízky a… je tu ještě něco, o čem bych měla vědět? Nejsi třeba olympionik, gymnasta? Nešiješ si vlastní oblečení? Neskáčeš parkur?"

„Jezdím na koni, umím šermovat a celkem obstojně střílím z luku."

„Šerm. Fajn, jednoznačně nejsi skutečný."

„Měl jsem zvláštní výchovu," poznamenal.

„Evidentně."

„Shannonina složka?"

„Hned to bude." Stále jako v transu došla Emilie ke skříňce, kde měla uložené desky s materiály o sestře a velkou archivační krabici. Všechno přinesla na stůl.

Jeremy sáhl po šanonu se vším, co se jí podařilo nashromáždit. Mimo jiné se v něm nacházela kopie sestřina policejního spisu a novinové články o případu, jež se jí podařilo získat prostřednictvím knihovny. Policejní vyšetřovatel, který ji kontaktoval, jí dokonce poslal kopie sestřiných fotografií.

Policejní hlášení nechal Jeremy bez povšimnutí, rozložil před sebou na stole snímky.

„Kéž bych vypadala jako ona." Emilie se mu nahnula přes rameno. „Máme stejnou matku, ale ten hezký nos zdědila jenom sestra."

Ukázala na obrázek Shannon Yatesové a ještě jedné dívky. Stály na pódiu před červenou oponou a třímaly nějaké malé poháry.

„Slavnostní vyhlášení," konstatovala. „Měla celou základku samé jedničky, proto dostala cenu pro nejlepší studenty. Mně se mít samé nikdy nepodařilo, naštěstí ale mámě na známkách nesešlo."

„Vlastně jí podobná jsi," poznamenal. „Neuvědomil jsem si, jak moc, dokud –" Nicméně ať už chtěl říct cokoli, zarazil se a nedopověděl.

„Jaká je? Můžeš mi o ní něco povědět?"

„Jestli o tvé sestře začnu mluvit, už se nezastavím." Odložil fotografii a vzal do ruky jinou – Shannon v kostýmu během školního divadelního představení. Zřejmě hrála něco jako královnu podzimu, protože na sobě měla rudé šaty a na hlavě paroží. „Takže jsi vážně její sestra."

„Mladší sestra. I když mám tendenci považovat za mladší ji. Navěky třináctiletá. Přitom ve skutečnosti je o deset let starší než já. Teda jestli fakt žije. Bylo by jí třiatřicet."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Ztracený příběh**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.